

Nr 8.

Ankom till Riksdagens kansli den 28 april 1911 kl. 3 e. m.

Andra kammarens tredje tillfälliga utskotts utlåtande nr 8 med anledning af herrar Kronlunds m. fl. motion nr 276 angående indragning af tjänster utaf högre grad vid statens järnvägar m. m.

Uti en inom Andra kammaren af herrar Kronlund m. fl. väckt och till utskottet för behandling hänvisad motion nr 276 hemställes:

»att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t tacktes:

1:o) låta genom sakkunniga, utsedda åtminstone delvis bland personer, som icke tillhöra statens järnvägars förvaltning, utreda, dels huruvida icke genom förenklingar i organisationen och bättre utnyttjande af befintliga arbetskrafter indragningar af tjänster af högre grad kunna ske inom järnvägsstyrelsens byråer och öfriga förvaltningsgrenar och dels huruvida användning af öfverqualificerad arbetskraft äger rum inom järnvägsförvaltningen och i sådant fall i hvad mån denna arbetskraft må ersättas med annan efter arbetets art lämpad billigare arbetskraft;

2:o) låta genom en opartiskt sammansatt kommission, däri jämväl läkare borde deltaga, undersöka, huruvida och i hvad mån arbetet å tjänstgöringsområdet för den lägre gradens tjänstemän blifvit med hänsyn till arbetets art och beskaffenhet lämpligt afvägdt och fördeladt eller om öfveranstängning kan anses föreligga eller vara att befara inom särskilda grupper af dessa tjänstemän;

3:o) taga i öfvervägande lämpligheten af att anordna en kontinuerlig hygienisk inspektion från järnvägsläkarnes sida bland statens järnvägars personal;

4:o) låta utreda, hvilka åtgärder som böra vidtagas för tillgodoseende af större säkerhet, likformighet och rättvisa i befodringsärenden och om

ej en befordringsstadga lämpligen borde utfärdas, där arten af den kompetens, som fordras för hvarje slag af befattning, klart angifves;

5:o) taga i öfvervägande, hvilka åtgärder som böra vidtagas för att underlätta öfvergången från lägre till högre gradens tjänst och därvid låta den praktiska dugligheten och erfarenheten erhålla större betydelse i jämförelse med det teoretiska kunskapsmättet än för närvarande vid dessa befordringar sker, äfvensom på hvad sätt en allsidigare utbildning af personalen skall kunna åstadkommas;

6:o) taga i öfvervägande, huruvida icke för åvägabringande af likformighet och enhetlighet i disciplinära bestraffningar en disciplinstadga för statens järnvägars personal borde utfärdas, hvari för öfrigt borde inrymmas föreskrift om rätt för anklagad att anlita biträde vid förhör, om protokolls förande m. m.;

7:o) taga i öfvervägande, huruvida icke lämpligen bör i instruktionen för kungl. järnvägsstyrelsen föreskrifvas, att i vissa frågor yttranden från personalen bör inhämtas och att för behandling af dessa frågor bland annat årligen återkommande möten med delegerade från personalen anordnades af järnvägsstyrelsen, och en förhandlingsordning för dylika möten bestämdes, äfvensom

att Kungl. Maj:t måtte för Riksdagen föreslå de åtgärder, hvartill dessa utredningar och undersökningar kunna föranleda.

För de motiv motionärerna anfört som stöd för denna sin hemställan får utskottet hänvisa till motionen.

*Utskottets
yttrande.*

Af de olika yrkanden motionärerna här gjort, hafva flere redan varit föremål för statsmakternas uppmärksamhet. Så hafva, på grund af öfverrevisorernas vid statens järnvägar berättelse för år 1909, statsrevisorerna yttrat sig öfver bestraffningarnas likformighet, öfverkvalificerad arbetskraft, underlättande af öfvergången från lägre till högre grad, samt indragning af vissa byråer inom järnvägsstyrelsen, allt frågor som återfinnas under motionärernas hemställan i punkterna 1, 4, 5 och 6 af deras slutyrkande.

I punkterna 2, 3, 6 och 7 af sin hemställan ingå motionärerna på frågor som beröra olika detaljer af statsbanornas förvaltning.

Så beröra punkterna 2 och 3 de fordringar som ur hygienens synpunkt böra ställas på arbetstiden och dess fördelning samt behovet af en kontinuerlig hygienisk inspektion vid statens järnvägar.

Af motionärernas motivering till dessa punkter, samt därtill fogade tabeller öfver arbetstider för en del olika personal, framgår för visso att arbetstiden i många fall ej synes vara väl afvägd.

Att emellertid för frågan om ordnande af en kontinuerlig hygienisk inspektion tillsätta en särskild kommission synes utskottet vara en allt för vidlyftig åtgärd, i all synnerhet då det från järnvägsstyrelsen meddelats utskottet, att, sedan vederbörandes uppmärksamhet nu blifvit fästad på här afsedda missförhållanden, en utredning i ärendet kommer att vidtagas.

Visserligen har, enligt de tabeller för tåg-tjänstgöringen efter 1 maj resp. 1 juni inom samma distrikt som motionärerna åberopat och som företetts utskottet, någon förbättring i tjänstetiderna ej kunnat iakttagas, men utskottet anser sig dock kunna förvänta, att när ofvan omnämnda utredning blifvit verkställd, åtgärder i berörda afseende skola af styrelsen blifva vidtagna. Utskottet har, ehuru öfvertygadt om det påvisade behofvet af en lämpligare fördelning och afvägning af arbetstiden, dock ej nu ansett sig böra tillstyrka motionärernas hemställan i dessa afseenden.

I punkt 6 af sin hemställan påyrka motionärerna åtgärder för åvaga-bringande af likformighet och enhetlighet vid disciplinära bestraffningar. Enligt hvad utskottet inhämtat föreligger i styrelsen ett utarbetadt förslag till disciplinstadga, hvarför utskottet ej anser sig hafva skäl tillstyrka bifall till hemställan i denna punkt.

I punkt 7 hemställa motionärerna om personalens hörande i vissa frågor före dessas behandling, samt att en förhandlingsordning för dylika möten bestämdes. De frågor, som på detta sätt skulle underställas personalen för yttrande, torde enligt motionärernas motivering i första hand afse sådana frågor som beröra personalen själf. Frågan om en förhandlingsordning mellan statsinstitutioner och till desamma hörande personal ligger emellertid genom en särskildt rörande denna fråga väckt motion före till behandling af innevarande års Riksdag, och då densamma beredes af annat tillfälligt utskott, har utskottet ej ansett sig böra i detta sammanhang ingå på pröfning af det föreliggande ärendet i denna punkt.

I 1:a, 4:e och 5:e punkterna af sin hemställan hafva emellertid motionärerna påyrkat en utredning, huruvida icke genom förenklingar i organisationen och ett bättre utnyttjande af befintliga arbetskrafter, in-dragningar af tjänster af högre grad kunna ske inom järnvägsstyrelsens byråer och öfriga förvaltningsgrenar, huruvida användning af öfverqualificerad arbetskraft äger rum inom järnvägsförvaltningen och huru denna må ersättas med annan efter arbetets art mera lämpad, hvilka åtgärder som böra vidtagas för tillgodoseende af större säkerhet, likformighet och rättvisa i befordringsärenden samt hvilka åtgärder kunna vidtagas för underlättande af öfvergången från lägre till högre grad.

Till stöd härför hafva motionärerna ingående granskat de olika byråerna, antalet inom dem anställd personal och de dem åliggande tjänste-

ärendenas antal och natur. Äfven öfverrevisorerna hafva såsom ofvan antydts ägnat den första af dessa frågor sin uppmärksamhet samt uttalat sig för en del förenklingar. Järnvägsstyrelsen har, efter ett bemötande af öfverrevisorernas anmärkningar rörande vissa indragningar som af dem ansetts böra vidtagas, ansett sig böra förklara, »att, hvilken åsikt man än må hysa om den för järnvägsstyrelsen gällande instruktionens fördelar och nackdelar, enligt styrelsens förmenande redan den omständigheten, att denna instruktion icke varit tillämpad längre tid än tre år, utgöra tillräckligt skäl för att icke ännu upptaga denna fråga till pröfning, allt dock under förutsättning, att det icke föreligger särskilda olägenheter, som kräfva ett omedelbart ingripande».

Om styrelsen med särskilda olägenheter afser sådana, som försvåra eller fördröja ärendenas handläggning inom styrelsen, torde det vara svårt att för utomstående, det må nu vara öfverrevisorer, motionärer eller utskott, att påvisa dylika, men om åter med särskilda olägenheter äfven afses sådana, som verka onödigt fördyrande för verket, så torde ej kunna bortförklaras, att efter hvad såväl öfverrevisorer som motionärer förebragt i saken, dylika olägenheter måste förutsättas vara tillfinnandes.

Rörande användandet vid statsbanorna af öfverkvalificerad arbetskraft hafva motionärerna genom en statistisk uppställning, omfattande ett stort antal stationer tillhörande 4:e, 5:e och 6:e klasserna, påvisat, huru vid ett stort antal af de i tabellen upptagna 4:e klassens stationer öfverkvalificerad arbetskraft användes. De hafva äfven framhållit huru samma förhållande är rådande inom vissa af styrelsens kontor.

Äfven öfverrevisorerna hafva i detta afseende intagit en bestämd ställning och särskildt ingått på en granskning af förhållandena vid vissa kontor inom järnvägsförvaltningen samt anse ostridigt, att användande af öfverkvalificerad arbetskraft förekommer vid statens järnvägar. De göra i detta sammanhang följande beaktansvärda uttalande:

»Användningen af öfverkvalificerad arbetskraft innebär misshushållning i dubbel bemärkelse. Den högre kompetensen medför helt naturligt anspråk på högre lön. Men ej nog härmed. En i förhållande till det honom anförtrodda arbetet öfverkvalificerad tjänsteman förlorar lätt intresset för arbetet, hvaraf den naturliga följderna blir långsammare och äfven sämre arbete än det som presteras af en tjänsteman, hvars kompetens bättre motsvarar det föreliggande arbetets beskaffenhet. Den senare ägnar sig med nit och arbetsglädje åt samma uppgift, som den förre betraktar som en tung och intresselös plikt. Resultatet af öfverkvalifikationen blir större löneutgifter samt i många fall sämre arbetsprestation.»

Öfverrevisorerna påyrka i sammanhang härmed en utredning samt åtgärders vidtagande för vinnande af rättelse i ifrågavarande förhållande.

I sitt yttrande med anledning af denna öfverrevisorernas anmärkning anför järnvägsstyrelsen huru antalet af högre och lägre kvalificerad personal procentuellt förhåller sig till hvarandra inom ban-, maskin- och trafikafdelningarna samt huru befordringsmöjligheterna ställa sig för personalen i fråga, och anför att styrelsen under årens lopp alltmer genomfört ett dylikt utbyte af högre kvalificerad arbetskraft mot lägre kvalificerad dylik. Rörande kontoren säger sig styrelsen äfven hafva vidtagit åtgärder i samma syfte och kommer så till den slutsatsen, att »i stort sedt under nuvarande förhållanden en väl afvägd proportion förefinnes emellan antalet af de båda tjänstemannagrupperna af högre och lägre grad och öfver huvud taget äfven mellan antalet befälsposter af olika grader».

Det synes emellertid utskottet, trots detta järnvägsstyrelsens påstående, som om såväl det öfverrevisorerna anført som de utredningar motionärerna förebragt gifva vid handen, att öfverkvalificerad arbetskraft alltjämt användes inom statsbaneförvaltningens olika grenar.

För åstadkommande af likformighet vid befordringar hafva motionärerna påyrkat utfärdandet af en befordringsstadga och hemställa äfven om åtgärders vidtagande för underlättande af öfvergången från lägre till högre grad.

Öfverrevisorerna hafva äfven ägnat denna fråga sin uppmärksamhet och i sammanhang med deras yttrande rörande öfverkvalificerad arbetskraft uttalat den åsikten, »att det för bibehållande af en lojal och målmedveten personal är önskvärdt, att öfvergången från lägre till högre tjänstegrad underlättades. Den ökade möjligheten till befordran skulle utan tvifvel sporra mången tjänstemans energi och den sociala klyftan mellan tjänstemannagrupperna skulle minskas».

Järnvägsstyrelsen anför härom följande:

»Ehuru det icke fullt tydligt framgår af öfverrevisorernas här citerade uttalande, anser sig järnvägsstyrelsen dock kunna antaga att detta afser åstadkommandet af ett nedsättande af kompetensfordringarna för befordran från tjänsteman af lägre grad till tjänsteman af högre grad. Tjänsteman af lägre grad, som äger i instruktionen föreskrifven kompetens för tjänstemannabefattning af högre grad — endast ett mindre antal sådana finnas för närvarande — kan befordras och befordras till befattning af sistnämnda art i den mån ledigheter yppa sig och han förvärfvat sig erforderliga fackliga insikter och ådagalagt sin duglighet i öfrigt för den sökta tjänsten. Då personal af denna kategori sålunda äger möjlighet att vinna anställning som tjänsteman af högre grad, så torde icke några särskilda åtgärder till förbättrandet af befordringsmöjligheterna i detta fall kunna ifrågakomma.

Öfverrevisorernas uttalande torde sålunda, såsom ofvan antagits, afse, att den i instruktionen föreskrifna humanistiska utbildningen såsom villkor för vinnandet af anställning såsom tjänsteman af högre grad skulle bortfalla, men kan järnvägsstyrelsen icke ansluta sig till en sådan uppfattning. För de allra flesta tjänstemannabefattningar af högre grad stadgas för närvarande såsom lägsta kompetensvillkor aflagd realskoleexamen. Skulle något eftergifvas på denna minimifordran, så vore det följdriktiga att folkskolebildning vore den enda bokliga utbildning, som erfordrades för hvilken befattning som helst vid statens järnvägar, undantagandes sådan, för hvilken särskild teknisk eller administrativ utbildning erfordrades. Ett dylikt system kan lämna utmärkta resultat, då det tillämpas vid ett enskildt företag med jämförelsevis begränsad omfattning. Ett dylikt företags chef och öfriga ledande personer behöfva vid befodringsfrågors behandling i regel icke taga hänsyn till annat än sin egen uppfattning om den för företaget lämpligaste åtgärden och kunna sålunda efter eget omdöme utvälja för viss befattning den person, som anses hafva ådagalagt största duglighet och lämplighet i öfrigt för densamma. Ett sådant förfaringsätt underlättas dessutom i allmänhet därigenom, att vid enskilda företag personalens numerär i allmänhet icke är större än att chefen kan skaffa sig ett personligt omdöme om de underlydandes kvalifikationer.

Annorlunda ställer sig saken vid en statsinstitution af så stor omfattning som statens järnvägar. Personalens talrikhet gör det omöjligt för de ledande tjänstemännen att förskaffa sig en i alla afseenden så noggrann personalkännedom, att befodringsarna kunna företagas uteslutande med ledning af en sådan kännedom och med frånseende af tjänsteålder och formella tjänstemeriter. Vid en statsinstitution kommer alltid en stor betydelse att tillmätas tjänsteålder och s. k. pappersmeriter. Skulle öfverrevisorernas förslag afse borttagandet af t. o. m. det lindriga kompetensvillkor, som realskoleexamen utgör, skulle tjänsteåldern säkerligen så småningom komma att blifva den dominerande befodringsgrunden och gifva personal af lägre grad ett sådant företräde i fråga om besättandet af tjänstemannabefattningar af högre grad, att dessa befattningar, som enligt nu verkställd utredning endast utgöra c:a 8% af hela personalnumerären af såväl ordinarie som extra ordinarie personal, fränsetd banarbetarna, till mycket stor del skulle blifva besatta med personal med endast folkskolebildning. Bildningsnivån skulle härigenom otvifvelaktigt komma att sänkas inom den ledande delen af tjänstemannakåren, under det att en höjning är nödvändig i följd af de större uppgifter, som utvecklingen alltmera ställer på järnvägsförvaltningen.»

Utskottet finner öfverrevisorernas uttalande beaktansvärdt och kan ej som järnvägsstyrelsen finna, att utfärdandet af en befordringsstadga, däri nödig hänsyn tages till möjligheten för en synnerligen dugande och genom praktiskt arbete i statsbanornas tjänst för högre befattning kvalificerad person att kunna befordras till sådan högre befattning, behöfver betyda borttagande af fordran på humanistisk bildning, ty sådan kan ju vinnas på annat sätt än genom afläggande vid unga år af t. ex. realskoleexamen.

De här senast omhandlade motionärernas yrkanden i punkterna 1, 4 och 5 rörande indragning af vissa tjänster och användande af öfverkvalificerad arbetskraft, om utfärdande af befordringsstadga och underlättande af öfvergång från lägre till högre grad hafva förut varit underkastade Riksdagens pröfning.

Äfven vid innevarande års riksdag hafva desamma varit uppe till behandling i sammanhang med statsutskottets betänkande i anledning af statsrevisorernas yttrande rörande statsbanornas förvaltning under år 1909. Statsrevisorerna hafva nämligen i allt väsentligt anslutit sig till öfverrevisorernas uttalade önskemål, och statsutskottet har vid dess behandling af detta ärende anfört följande:

»Såsom ofvan antydts, har utskottet funnit hvad öfverrevisorerna i berörda tre punkter anfört vara beaktansvärdt, och anser utskottet jämväl statsrevisorernas uttalande angående möjligheten af indragning af andra tjänster än de af öfverrevisorerna vidrörda vara förtjänt af uppmärksamhet. Någon ytterligare utredning i ämnet, utöfver den af järnvägsstyrelsen nu lämnade, vill emellertid utskottet icke för närvarande påkalla, då utskottet anser sig kunna förvänta, att de af öfverrevisorerna och statsrevisorerna framhållna önskemålen i allt fall skola varda af styrelsen, i den mån sådant lämpligen låter sig göra, tillgodosedda.»

I särskild reservation har emellertid ansetts att utskottet bort hemställa:

»att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t låta verkställa utredning, *dels* huruvida och i hvilken utsträckning öfverkvalificerad arbetskraft vid statens järnvägar användes samt på hvad sätt detta missförhållande bör afhjälpas, *dels ock* i fråga om underlättande af öfvergången från lägre till högre tjänst vid dessa järnvägar.»

Någon pröfning från Riksdagens sida har emellertid ej kunnat äga rum rörande hvilken af de här anvisade vägar, som af Riksdagen ansåges vara den som bäst borde leda till målet.

I förra fallet, och så som Riksdagen beslutat i anledning af statsutskottets yttrande nr 29 § 9, har Riksdagen, enligt utskottets mening, lämnat järnvägsstyrelsen ett direkt direktiv för vidtagande af åtgärder i

berörda afseenden, ehuru tiden för åtgärdernas vidtagande ej fixerats på annat sätt än då de lämpligen låta sig vidtagas. I senare fallet påyrkades i stället ett direkt ingripande från Kungl. Maj:ts sida.

Af hvad ofvan i detta sammanhang anförts torde emellertid af de yttranden järnvägsstyrelsen afgifvit framgå, att denna i de föreliggande frågorna funnit allt väl beställt, och torde det därför ej kunna förutsättas att samma styrelse skulle finna tidpunkten för några åtgärders vidtagande nu vara inne.

Utskottet finner det emellertid angeläget att en saklig och fullständig utredning i ofvan senast berörda afseenden kommer till stånd, hvarför utskottet hemställer,

att Andra kammaren, med anledning föreliggande motion, för sin del ville besluta,

att i skrifvelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t tacktes:

1:o låta genom sakkunniga, utsedda åtminstone delvis bland personer, som icke tillhöra statens järnvägars förvaltning, utreda, dels huruvida icke genom förenklingar i organisationen och bättre utnyttjande af befintliga arbetskrafter indragningar af tjänster af högre grad kunna ske inom järnvägsstyrelsens byråer och öfriga förvaltningsgrenar och dels huruvida användning af öfverkvalificerad arbetskraft äger rum inom järnvägsförvaltningen och i sådant fall i hvad mån denna arbetskraft må ersättas med annan efter arbetets art lämpad billigare arbetskraft;

2:o låta utreda, hvilka åtgärder som böra vidtagas för tillgodoseende af större säkerhet, likformighet och rättvisa i befordringsärenden och om ej en befordringsstadga lämpligen borde utfärdas, där arten af den kompetens, som fordras för hvarje slag af befattning, klart angifves;

3:o taga i öfvervägande, hvilka åtgärder som böra vidtagas för att underlätta öfvergången från lägre till högre gradens tjänst och därvid låta den praktiska dugheten och erfarenheten erhålla större betydelse i jämförelse med det teoretiska kunskapsmättet än för närvarande vid dessa befordringar sker, äfvensom på hvad sätt en allsidigare utbildning af personalen skall kunna åstadkommas;

äfvensom att Kungl. Maj:t måtte för Riksdagen föreslå de åtgärder, hvartill dessa utredningar och undersökningar kunna föranleda.

Stockholm den 28 april 1911.

På utskottets vägnar:

TH. FÜRST.

Reservation

af herr *Söderberg*, som anført:

»Ehuru fullt ense med utskottet i de yrkanden, hvartill detsamma kommit beträffande punkterna 1, 4, 5 och 7 i motionen, har jag dock ej kunnat dela utskottsmajoritetens uppfattning att endast i motiveringen fästa uppmärksamheten på motionärernas yrkanden under punkterna 2, 3 och 6 i den föreliggande motionen, utan anser att äfven dessa yrkanden borde af utskottet biträdas.

Motionärernas framställningar af järnvägspersonalens på flera områden högst otillfredsställande arbetstidsförhållanden, hvilka framställningar ytterligare bestyrkas genom de klagomål öfver den i flera fall allt för långa tjänstgöringstiden, som offentligt framförts från tjänstemännen af lägre grad, synas mig med styrka tala för ett bifall till motionens punkt 2. Ett beslut af Riksdagen i denna riktning innebär intet misstroende mot järnvägsstyrelsen beträffande dess fullföljande af den utredning, hvarom i motiveringen talas; det synes mig endast innebära att statens järnvägars hufvudman, Riksdagen, som sin bestämda mening framhåller att vid statsjärnvägarnas förvaltning och skötsel skall den största varsamhet och hänsyn iakttagas med det dyrbaraste af allt materiel — det lefvande menniskomaterielet.

Samma synpunkter synas mig tala för ett bifall till motionens 3:dje punkt, yrkandet på en fortlöpande hygienisk inspektion. Så pass ansvarsfullt och kräfvande, som järnvägspersonalens arbete är, håller jag före att det är just läkarens oväldiga utsago, som måste vara bestämmande för huru långt den mänskliga arbetskraften får utnyttjas. I sådant syfte synes mig ett uttalande af Riksdagen önskvärdt och lämpligt.

Beträffande det i motionen framförda yrkandet om en disciplinstadga, har utskottet visserligen inhämtat att arbete med en dylik pågår inom järnvägsstyrelsen. Men det viktigaste är, enligt mitt förmenande, icke blott att enhetlighet i den disciplinära bestraffningen åstadkommes, utan fastmer att denna disciplinstadgas tillkomst och bestämmelser erhålla den mest omsorgsfulla och vidtgående pröfning. Lika gifvet, som Riksdagen måste ha medbestämmanderätten i allmänna lagars tillkomst, synes mig också vara att vid en sådan stadgas tillkomst, hvars bestämmelser komma att beröra tusentals statsfunktionärer, Riksdagen äfven får tillfälle att säga sin mening om densammas innehåll.

Med anledning af hvad här anförts hemställes, att Andra kammaren för sin del ville besluta

att i skrifvelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl.

Maj:t täcktes

1:o låta genom en opartiskt sammansatt kommission, däri jämväl läkare borde deltaga, undersöka, huruvida och i hvad mån arbetet å tjänstgöringsområdet för den lägre gradens tjänstemän blifvit med hänsyn till arbetets art och beskaffenhet lämpligt afvägdt och fördeladt eller om öfveransträngning kan anses föreligga eller vara att befara inom särskilda grupper af dessa tjänstemän;

2:o taga i öfvervägande lämpligheten af att anordna en kontinuerlig hygienisk inspektion från järnvägs-läkarnes sida bland statens järnvägars personal;

äfvensom att Kungl. Maj:t måtte för Riksdagen föreslå de åtgärder, hvartill dessa utredningar och undersökningar kunna föranleda; samt

3:o att Kungl. Maj:t måtte för Riksdagen och till dess godkännande framlägga det förslag till disciplinstadga för personalen vid statens järnvägar, som, enligt hvad utskottet inhämtat, är under utarbetande inom järnvägsstyrelsen.»

Herr *Camitz* har anhållit få antecknadt, att han ej deltagit i detta ärendes slutbehandling.
